

Nöyryys ja Jumalan varjelus

1. Piet. 5:1-14

1. Minä kehotan vanhimpia teidän joukossanne - minä, joka itsekin olen vanhin ja **Kristuksen kärsimysten todistaja** sekä myös **osallinen** siitä kirkkaudesta, joka on ilmestynyt:

2. **Kaitkaa** teille uskottua **Jumalan laumaa**, ei pakosta vaan vapaaehtoisesti, Jumalan mielen mukaan, ei häpeällisen voiton tähden vaan **sydämen halusta**.

3. Älkää herroina hallitko niitä, jotka on teille uskottu, vaan olkaa **laumalle esikuvana**.

4. Silloin te **ylipaimenen ilmestyessä** saatte **kirkkauden kuihtumattoman seppeleen**.

5. Samoin te, nuoremmat, olkaa kuuliaisina vanhemmille. **Pukeutukaa** kaikki keskinäiseen **nöyryyteen**, sillä **Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon**.

6. Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallaan korottaisi teidät.

7. Heittäkää **kaikki murheenne hänen päälleen, sillä hän pitää teistä huolen**.

8. Olkaa raittiita, valvokaa. Teidän **vastustajanne**, Paholainen, **kulkee ympäri kuin ärjyvä leijona** etsien, kenet voisi niellä.

9. **Vastustakaa häntä uskossa lujina!** Teidän tiedätte, että samat kärsimykset täytyy veljiennekin kestää maailmassa.

10. **Kaiken armon Jumala on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa Jeesuksessa. Vähän aikaa kärsittyänne hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava.**

11. **Hänen on valta aina ja iankaikkisesti. Aamen.**

12. Silvanuksen, uskollisena pitämäni veljen, avulla olen lyhyesti **kirjoittanut** teille kehottaen ja vakuuttaen, että **se armo, jossa te olette, on todellinen Jumalan armo**.

13. Babylonissa oleva seurakunta, **valittu** kuten tekin, sekä **poikani** Markus lähettävät teille terveisiä.

14. Tervehtikää toisianne rakkauden suudelmalta. **Rauha** teille kaikille, jotka olette **Kristuksessa!**

Yhteenveto

Millaisena Herran oma näkee itsensä ja toiset uskovat? Mikä on seurakunnan paimenen tehtävä ja miten sitä tulee hoitaa? Millainen tulevaisuus odottaa uskovia? Mitä on nöyryys, miten se voidaan saavuttaa ja mitä se vaikuttaa? Miten uskova pääsee vapaaksi murheistaan? Mihin Saatana pyrkii ja miten se voidaan voittaa? Mihin perustuu uskovon pelastusvarmuus? Mikä on Pietarin ensimmäisen kirjeen varsinainen tarkoitus? Millaista rauhaa uskova saa nauttia ja miksi?

Lyhyen 1. kirjeensä viimeisessä luvussa Pietari kokoaa aiemmin käsittelemänsä teemat ja antaa avaimet siihen, miten hengellisessä taistelussa Sielunvihollista ja syntiä ja maailmaa vastaan voitetaan. Luvun alussa hän antaa samat ohjeet seurakuntien paimenille kuin mitä hän itse sai suoraan Jeesukselta.

Paimen ja lauma

Minä kehotan vanhimpia teidän joukossanne - minä, joka itsekin olen vanhin ja Kristuksen kärsimysten todistaja sekä myös osallinen siitä kirkkaudesta, joka on ilmestynyt. (1) Silvanuksen, uskollisena pitämäni veljen... (12) Babylonissa oleva seurakunta, valittu kuten tekin, sekä poikani Markus... (13)

Aloittaessaan kehotustaan seurakuntien vanhimmille eli paimenille Pietari kertoo, millaisena hän näkee itsensä. Sen hän tekee nöyrästi asettamalla itsensä aivan samalle tasolle kuin muutkin seurakuntien paimenet. Hän oli Jeesuksen kärsimysten todistaja, mikä ei hänelle ollut varsinainen ansio, sillä Getsemanessa hän nukkui

Jeesuksen rukoillessa tuskissaan, vähän myöhemmin hän kielsi Jeesuksen kolmesti ja todennäköisesti hän katseli Jeesuksen kärsimystä ristilläkin riittävän pitkän matkan päästä väkijoukkoon kätkeytyneenä. Hän toki sai olla myös Jeesuksen ylösnousemuksen ja taivaaseen astumisen todistaja ja sai myös apostolin tehtävän julistaa evankeliumia. Pelkkää sanoin kuvaamattoman suurta armoa oli se, että hän tiesi pääsevänsä osalliseksi kirkastetusta ylösnousemusruumiista Jeesuksen toisessa tulemisessa. Koska sama ihmeellinen armo on kaikkien uskovien osa, hän asettui muiden paimenten joukkoon eikä edellyttänyt itselleen mitään korkeampaa asemaa kuin muutkaan seurakuntien paimenet.

Kirjeen loppusanoissa hän kertoo, mitä hän ajatteli Silvanuksesta eli Silaksesta, joka oli ollut pitkään Paavalin työtoveri, mutta joka nyt oli hänen luonaan ja toimi kirjeen kirjoittajana hänen sanelunsa mukaisesti. Silas oli uskollinen veli. Pietari arvosti tämän palvelua evankeliumin levitystyössä. Samalla hän kutsuu meitäkin arvostamaan veljiämme ja sisariamme Herrassa. Babylonian seurakuntalaiset hän näki Jumalan pelastukseen valitsemina ja samoin kuin Markuksen.

Johannes Markus oli se nuorukainen, joka Getsemanessa oli alasti paennut Jeesuksen vangitsijoita. Hänen kotinsa oli myöskin paikka, jossa sijaisti yläsali. Siellä Jeesus asetti ehtoollisen ja pesi myös Pietarin jalat. Johannes Markus lähti myös Paavalin ja Barnabaksen kanssa ensimmäiselle lähetysmatkalle, vaikka palasikin kesken matkaa pois. Myöhemmin hän teki lähetysmatkan Barnabaksen kanssa Kyprokselle. Markus oli Pietarille kuin oma poika ja Markuksen evankeliumin takana onkin Pietari, jonka ajatukset Markus kirjasi ylös.

Aito nöyryys asettuu toisten alapuolelle ja korottaa toisia, pitää toisia itseään parempina ja kunnioittaa toisia. Ehkä meilläkin olisi varaa antaa aitoa arvostusta veljillemme ja sisarillemme siitä armosta, jonka Jumala on heidän elämänsä antanut.

Paimenen tehtävät

Kaitkaa teille uskottua Jumalan laumaa, ei pakosta vaan vapaaehtoisesti, Jumalan mielen mukaan, ei häpeällisen voiton tähden vaan sydämen halusta. Älkää herroina hallitko niitä, jotka on teille uskottu, vaan olkaa laumalle esikuvana. Silloin te ylipaimenen ilmestyessä saatte kirkkauden kuihtumattoman seppeleen. (2-4)

Tätä kirjoittaessaan Pietarilla oli silmiensä edessä tapahtuma Tiberiaan järven rannalla Jeesuksen ylösnousemuksen jälkeen, jonka Johannes taltioi näin:

Kun he olivat syöneet, Jeesus sanoi Simon Pietarille: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua enemmän kuin nämä?" Pietari vastasi hänelle: "Kyllä, Herra, sinä tiedät, että minä pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Ruoki minun karitsoitani." Jeesus kysyi häneltä toistamiseen: "Simon, Johanneksen poika, rakastatko sinä minua?" Hän vastasi: "Kyllä, Herra, sinä tiedät, että minä pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Kaitse minun lampaiani." Jeesus kysyi häneltä kolmannen kerran: "Simon, Johanneksen poika, pidätkö minua rakkaana?" Pietari tuli murheelliseksi siitä, että Jeesus kolmannen kerran kysyi häneltä: "Pidätkö minua rakkaana?", ja hän vastasi Jeesukselle: "Herra, sinä tiedät kaiken. Sinä tiedät, että pidän sinua rakkaana." Jeesus sanoi hänelle: "Ruoki minun lampaiani. (Joh. 21:15-17)

Japanissa ja jopa Suomessakin on joskus tapana kutsua seurakuntia niiden pastoriin nimellä. Pietari tietää kuitenkin, että kenelläkään pastorilla ei ole mitään omistusoikeutta seurakuntaansa, sillä kysymys on Jumalan laumasta, Jeesuksen karitsoista, Herran lampaista. Jokaisen paimenen on suostuttava itsekin Ylipaimenen Herran Jeesuksen kaitsettavaksi.

Paimenen tehtävä on ensiksikin ruokittava lampaitaan. Se edellyttää, että hän ensin itse täyttää sydämensä Jumalan sanalla ja siitä ammentaen jakaa Jumalan sanan leipää janoisille ja nälkäisille seurakuntalaisilleen niin jumalanpalvelussaarnassa kuin ehtoollisellakin. Hengellisen ravinnon jakamisessa häneltä edellytetään myös kykyä vastata uskovien erilaisiin kasvuvaiheisiin. Toiset ovat vasta uskoon tulleita karitsoita, jotka tarvitsevat maitoruokaa. Lampaille taas tulee jakaa vahvempaa ”ruokiista sanan leipää”.

Edelleen paimenen tulee toimia kaittijana eli seurakunnan johtajana, joka osoittaa tien, jota pitkin kuljetaan. Siihen kuuluu myös seurakunnan varjeleminen harhaopelta ja taistelu kaikkia Sielunvihollisen hyökkäyksiä vastaan. Paimenelta vaaditaan siksi lujuuutta ja taakkojen kantokykyä, joka valmiutta kuolla Herran laumaa puolustaessaan. Osin siksi tämä tehtävä annettiin nimenomaan siihen kykeneville miehille.

Ennen kuin Jeesus antoi Pietarille paimenen tehtävän, Hän kysyi kolmesti: ”Rakastatko minua?” Kolmesti Pietari myös vastasi myöntävästi, vaikka tajusikin oman rakautensa puutteellisuuden. Herra ei pakota ketään paimenen tehtävään, se annetaan vain niille, jotka aidosti rakastavat Jeesusta. Silloin ei ole kysymys ”leipäpappeudesta” vaan sydämen halusta.

Paimenilta kysytään myös nöyrää alamaisuutta itsen Ylipaimenta kohtaan. Jos ja kun paimen rakkaudella ja nöyryydellä palvelee seurakuntaansa, hän on saava Jeesuksen toisessa tulemisessa ei vain samaa kirkkautta kuin muutkin uskovat, vaan vaativan ja raskaan tehtävänsä uskollisesta suorittamisesta he saavat erityiskiitosena ”kirkkauden kuihtumattoman seppeleen”. Paimenen tehtävä on Paavalin mukaan jalo virka, johon Herra haluaa kutsua monia uskossaan kasvaneita miehiä.

Nöyryys

Samoin te, nuoremmat, olkaa kuuliaisia vanhemmille. Pukeutukaa kaikki keskinäiseen nöyryyteen, sillä Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon. Nöyrytkää siis Jumalan väkevän käden alle, että hän ajallaan korottaisi teidät. (5,6)

Nöyryys tarkoittaa itsensä oikein arvioimista Jumalan ja ihmisten edessä. Nöyryys ei tarkoita nöyristelyä, jossa teeskennellään vaatimattomuudella, jotta saataisiin muilta kehuja. Nöyristely on itse asiassa ylpeyden eräs muoto. Aito nöyryys tunnustaa olevansa syntiensä tähden Jumalan edessä tomua ja tuhkaa, helvetin kekäle, mutta samalla se tunnustaa Jumalalle kiitollisena sen suunnattoman armon, jonka hän on saanut Kristuksessa, kun Herra pelasti hänet.

Aito nöyryys ei siksi vähätele sen armon suuruutta, josta uskova on päässyt osalliseksi. Siksi nöyrä ihminen voi tarvittaessa seistä vaikka koko maailmaa vastaan, niin kuin esimerkiksi **Luther** Wormsin valtiopäivillä. Silloin hän lausui kuuluisat sanansa: ”Tässä (Jumalan ja ihmisten edessä) seison enkä muuta voi”. Hän kieltäytyi peruuttamasta kirjoituksiaan, koska tiesi niiden perustuvan Jumalan sanaan. Se

merkitsi hänelle kuolemantuomiota, jota ei kuitenkaan koskaan kyetty toteuttamaan. Nöyryys Jumalan edessä tekee meistä rohkeita ihmisten edessä.

Nöyryys on rakastamisen ehto. Rakkaus nimittäin asettuu kohteensa alapuolelle ja korottaa tätä. Nöyryys on Jumalan perusominaisuus. Jumala ilmaisi oman olemuksensa tulemalla ihmiseksi ja laskeutumalla kaikkein alimpanakin olevan ihmisen alapuolelle aina ristin kuolemaa myöten. Kun Jeesus pesi opetuslastensa jalat, Hän ei ainoastaan antanut heille mallia ja esimerkkiä vaan antoi ilmoituksen siitä, millainen on Jumala. Ylösnoustaankin Hän palveli opetuslapsiaan Tiberian järven rannalla valmistamalla heille aamupalan ja tarjoilemalle sen. Kirkkaudessa Karistan hääateriaallakin Herra itse palvelee juhlaan päässeitä pelastettuja niin kuin Hän itse lupaa: *Autuaita ovat ne palvelijat, jotka heidän herransa tullessaan tapaa valvomasta! Totisesti minä sanon teille: hän vyöttäytyy, asettaa heidät aterioimaan ja menee palvelemaan heitä.* (Luuk. 12:37)

Pyhän Kolminaisuuden sisällä Isä rakastaa Poikaa ja Poika Isää, Poika korottaa Isää ja Pyhä Henki korottaa Poikaa, Isä korottaa Pojan kaikkien Herraksi jne. Jumala on rakkaus tarkoittaa myös sitä, että Hänen kolme Persoonansa asettuvat nöyryydessä toistensa alapuolelle ja korottavat toisiaan. Ei voi olla mitään todellista rakkautta ilman nöyryyttä.

Pelastuksessa on kysymys siitä, että ihminen nöyrytyy Jumalan edessä, suostuu tuomitsemaan oman ylpeytensä, itsensä nostamisen Jumalan yläpuolelle, varsinaiseksi synnikseen. Nöyrytyminen Herran edessä sisältää siis aina totuuden tunnustamisen omasta syntisyydestään. *Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon.* Nöyrytyminen on ihmiselle vaikeaa, mutta se on kuitenkin tie Jumalan armon omistamiseen, sekä pelastuksessa että pelastetun vaelluksessa sitten edelleen päivittäin. Synnynnäinen lihallinen luonto pyrkii jatkuvasti nostamaan päätään, siksi nöyrytyminen on pitkä prosessi ja joskus Jumala joutuu käyttämään varsin kovia otteita saadakseen meidät nöyrytymään. Mutta sen tavoitteena on aina antaa meille entistäkin suurempi armo.

Jumalan nöyryydestä kertoo se, että lopulta Hän nostaa ja korottaa omansa. Siitä Jeesus lausui: *”Jos joku minua palvelee, seuratkoon hän minua, ja missä minä olen, siellä myös minun palvelijani on oleva. Jos joku palvelee minua, niin Isä kunnioittaa häntä.”* (Joh. 12:26) Tuntuu lähes käsittämättömältä, että Isä kunnioittaa nöyrytvää Jeesuksen palvelijaa.

Pyhä huolettomuus

Heittäkää kaikki murheenne hänen päälleen, sillä hän pitää teistä huolen. (7)

Nöyryyteen kuuluu myös se, että olemme valmiit tunnustamaan Herralle kaikenlaiset huolet ja murheet, jotka meitä taakoittavat. Murhetta tuottavat menneisyytemme lankeemukset, mutta ne saamme jättää Jeesuksen ristin juurelle eli muistaa ne jo anteeksi saatuina Jeesuksen sovitettua ne Golgatan kärsimyksellään ja kuolemallaan. Murhetta tuottavat tämän päivän vaikeudet ja ennen kaikkea tulevaisuuteen kohdistamamme pelot. Jälkimmäisten murheiden syy on usein siinä, että yritämme kaikin keinoin itse selvitä vaikeuksista, vaikka tiedämme, ettemme siihen itse pysty. Murhetta tuottaa myös suru rakkaiden kuollessa, mutta heidän sielunsa saamme myös jättää Herran käsiin. Nyt Herra rohkaisee meitä heittämään kaikki, siis ihan kaikki murheemme Herralle. Hän lupaa pitää meistä huolen. Uskohan on sitä, että

uskomme murheemme, asiamme ja itsemme toisen Henkilön kannettavaksi ja hoidettavaksi.

Paavali kuvaa tapaa, jolla murheiden heittäminen Herralle tapahtuu näin:

Älkää olko mistään huolissanne, vaan kaikessa saattakaa pyyntönne rukoillen ja anoen kiitoksen kanssa Jumalan tietoon, ja Jumalan rauha, joka on kaikkea ymmärrystä ylempi, varjelee teidän sydämenne ja ajatuksenne Kristuksessa Jeesuksessa. (Fil. 4:6-7)

Herra kyllä tietää murheemme, mutta odottaa silti, että rukouksessa yksityiskohtaisesti kerromme asiat, jotka painavat. Sen tulee tapahtua kuitenkin kiitoksen kanssa eli siten, että muistutamme mieleemme, miten Jumala on tähän mennessä elämäämme johtanut, kantanut ja jakanut armoaan. Jumalan rauha tulee sitten, kun rukouksessa suuntaamme mieleemme ja ajatuksemme Jeesukseen Kristukseen. On siis tärkeää kaiken aikaa pitää mielessä, millainen on se Herra ja vapahtaja, jolle saamme taakamme jättää. Hän kykenee ja tahtoo asiamme hoitaa hyvän tahtonsa mukaan. Rukoillessa ja kiittäessä on tärkeää muista, että meillä on rakastava Isä, jolla on armon ja laupeuden ajatukset meitä kohtaan.

Nöyryys aseena taistelussa Paholaista vastaan

Olkaa raittiita, valvokaa. Teidän vastustajanne, Paholainen, kulkee ympäri kuin ärjyvä leijona etsien, kenet voisi niellä. Vastustakaa häntä uskossa lujina! Tehän tiedätte, että samat kärsimykset täytyy veljiennekin kestää maailmassa. (8-9)

Uskova elää jatkuvassa sodassa omaa syntiään, maailman houkutusia ja Saatana hyökkäyksiä ja viettelyksiä vastaan. Voiton Sielunvihollista vastaan takaa se, että uskova on Kristuksessa eli häntä ympäröi Jeesus.

Koska Jeesus on väkevämpi kuin Paholainen ja koska se tietää, ettei se voi Jumalan käsistä ketään pelastettua riistää, sen strategia on toimia pelottelu. Se toimii kuin leijona, joka on lyhyellä matkalla nopea, mutta vähänkin pidemmällä matkalla jää auttamattomasti tavoittelemastaan antiloopista jälkeen. Siksi se pyrkii hiipimään riittävän lähelle saalistaan ja päästää sitten kauhean karjaisun. Sen tarkoitus on synnyttää sellainen kauhu, että antilooppi jäykistyy paikalleen eikä ymmärrä lähteä pakoon.

Saatanakin pyrkii pelottelemaan uskovaa estääkseen tämän vaelluksen uskossa ja saattaakseen hänen kiusausten kautta lankeamaan ja surkeaan hengelliseen tilaan. Pietari rohkaisee kuitenkin meitä vastustamaan Saatanaa luottaen siihen, että Herra on joka hetki meidän kanssamme ja meidän puolellemme. Ratkaiseva ase tässäkin taistelussa on nöyryys, josta Jaakob kirjoittaa näin:

Raamattu sanoo: "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon." Olkaa siis Jumalalle alamaisia mutta vastustakaa Paholaista, niin hän pakenee luotanne. Lähestykää Jumalaa, niin hän lähestyy teitä. (Jaak. 4:6-8)

Voiton salaisuus ei ole siis se, että uhkarohkeasti hyökkäisimme omassa voimassamme Saatanaa vastaan, vaan kun me nöyrästi tunnustamme, että omassa voimassa häviämme taistelun ja pakenemme Jumalan luo, Saatanan on pakko väistyä ja paeta pois. Nöyryydessä Herran apuun turvaava saavuttaa voiton.

Kaiken armon Jumala

Kaiken armon Jumala on kutsunut teidät iankaikkiseen kirkkauteensa Kristuksessa Jeesuksessa. Vähän aikaa kärsittyänne hän on teidät valmistava, teitä tukeva, vahvistava ja lujittava. (10)

Jae 10 oikeastaan tiivistää koko Pietarin kirjeen opetuksen. Kaikki armo on Jumalalta; hän on se, joka armollaan hillitsee, kääntää, lohduttaa ja pelastaa ihmisiä. Kaikki, jotka Hän on armossaan ottanut omikseen ja pelastanut, on kutsuttu osallisiksi iankaikkisesta kirkkaudesta ja autuudesta. Mutta niiden, jotka on kutsuttu iankaikkisen elämän perillisiksi Jeesuksen Kristuksen kautta, täytyy kuitenkin kärsiä tässä maailmassa, mutta heidän kärsimyksensä ovat vain hetken aikaa. Uskovien saattaminen täydelliseksi, heidän vakiinnuttamisensa, vahvistamisensa ja asettumisensa armoon ja heidän pysymisensä siinä on niin vaikea työ, että vain kaiken armon Jumala voi sen suorittaa. Siksi Häntä on vakavasti etsittävä jatkuvassa rukouksessa ja hänen lupauksiinsa turvautumalla.

Herra vie kuitenkin alkamansa työn loppuun, sillä *Hänen on valta aina ja iankaikkisesti. Aamen. (11)*

Ei vain uskovan pelastuminen ja koko hänen vaelluksensa uskossa ole Jumalan armon ja voiman varassa, vaan myös se tehtävä, jonka Jeesus antoi omilleen lepää Hänen valtansa varassa ja on siksi mahdollista toteuttaa loppuun asti, aina Hänen paluuseensa asti:

Jeesus sanoi: "Minulle on annettu kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Menkää siis ja tehkää kaikista kansoista minun opetuslapsiani. Kastakaa heidät Isän ja Pojan ja Pyhän Hengen nimeen ja opettakaa heitä pitämään kaikki, mitä minä olen käskennyt teidän pitää. Ja katso, minä olen teidän kanssanne joka päivä maailman ajan loppuun saakka." (Matt. 28:18-20)

Sillä Jeesuksella, joka lupaa olla kanssamme joka hetki, on kaikki valta taivaassa ja maan päällä. Sitä paitsi Hän on aivan täynnä kaikkinaista armoa meitä kohtaan myös tänään.

Kirjeen tarkoitus

...olen lyhyesti kirjoittanut teille kehottaen ja vakuuttaen, että se armo, jossa te olette, on todellinen Jumalan armo. (12)

Lopuksi Pietari ilmoittaa, miksi hän oli kirjeensä kirjoittanut. Hän tiesi, että monien taistelujen ja kärsimysten keskellä uskoville saattaa käydä juuri niin kuin hänelle itselleen, kun hän oli Jeesuksen sanaan luottaen lähtenyt kävelemään järven laineiden päällä, mutta oli uponnut, kun oli kääntänyt katseensa aaltojen pauhuun. Mutta se ei ollut loppu, vaan Jeesuksen käsi veti hänet jälleen pinnalle ja matka jatkui veneeseen asti. Jumalan armo riittää silloinkin kun olemme uppoamaisillamme. Saamme turvata siihen ja jättää itsemme koko painolla Hänen varaansa, sillä Hän on täynnä armoa meitä kohtaan. Siksi saamme omistaa itsellemme ja rakkaudella toinen toisellemme sanat: *Rauha teille kaikille, jotka olette Kristuksessa! (14)*

Machimoton voittoisa usko pastori Ei'ichi Itoon kertomana

Oli kesä vuonna 1930. Olin vasta valmistunut teologisesta tiedekunnasta ja aloittanut evankelioimistyön Osakassa. Eräänä päivänä sai puhelun Machimoto -nimisen nuorukaisen äidiltä.

- Pastori, poikani on juuri viety sairaalaan, sillä hän on saanut pahat palovammat eri puolille ruumistaan. Hänen tilansa on erittäin kriittinen. Voisitteko rukoilla hänen puolestaan.

Nuorukainen oli kotoisin Kagoshimasta Kyusuulta. Hänen Osakassa asuvalla veljellään oli moottorikorjaamo. Machimoto halusi opiskella, mutta perhe oli köyhä, joten hän oli tullut veljensä korjaamoon töihin ja kävi samalla iltakoulua. Sinä päivänä hän oli ollut korjaamassa autoa, mutta kipinä oli aiheuttanut bensiiniräjähdyksen. Hän oli kautta koko ruumiinsa saanut pahoja palovammoja.

Kiiruhdin sairaalaan. Kun saavuin potilashuoneeseen, hänen koko ruumiinsa oli ympäriinsä siteisiin käärittynä. Tilanne oli äärimmäisen vakava. Kun olin vasta evankelioimistyötä aloittamassa, hätäännyin enkä oikein tiennyt, miten tällaisessa tilanteessa voisi lohduttaa kärsivää. Menin hänen viereensä. Hänen äitinsä ei ollut kristitty, mutta koska hän tiesi poikansa saaneen kasteen seurakunnassamme ja toimineen aktiivisesti nuorten piirin vastuunkantajana, hän oli soittanut minut paikalle. Äiti kääntyi poikansa korvanjuureen ja kertoi, että pastori Ito oli saapunut. Siteiltä poika ei kyennyt näkemään, vaikka silmät olivatkin auki. Hän lausui:

- Kiitos pastori Ito, kun tulit minua katsomaan.

Kun surkuttelin hänen karmeata tilaansa, hän sanoi:

- Pastori, laula halleluja!

Halleluja tarkoittaa Jumalan ylistämistä. Kokemattomana pastorina olin ällikällä lyöty. Miten näin onnettomassa tilassa voisi ylistää Jumalaa. Pikemminkin kai olisi ollut kiusaus kirotta Jumalaa. Mutta nuorukainen pyysi minua laulamaan ylistystä Herralle. Se kertoo, miten ihana ja suurenmoinen on Kristuksen pelastaman asema.

Heti ei mieleeni tullut mitään virttä, jossa halleluja olisi esiintynyt. Mutta sitten muistin sunnuntai-iltojen evankelioimiskokouksissa käyttämämme laulun:

Olen Herrassa ja sydämeni iloitsee.
Kun saan vaeltaa edessäsi, sydän täyttyy.
Halleluja, halleluja!
Kun saan vaeltaa edessäsi, sydän täyttyy.

Sitä olimme usein laulaneet. Niin lauloin hänen korviensa vieressä siitä, miten Jeesus täyttää sydämemme ilolla. Kun emme elä ihmisten vaan Jumalan edessä, sydämemme löytää syvimmän tyydytyksen. Halleluja! Ylistämme Jumalan armoa.

Laulaessani omakin sydämeni liikuttui. Kun sitten katsoin hänen huuliaan, huomasin, että hänhän hyräili minun mukani. Kuolemaisillaan hän lauloi kiitosta Herralle. Neljäs säkeistö kuuluu:

Herran johdattava käsi on luja.
Pääsen lopulta Hänen valtakuntaansa.
Halleluja, halleluja
Pääsen lopulta Hänen valtakuntaansa

Oli ajallinen elämämme millaista tahansa, lopulta pääsemme perille Jumalan ihmeelliseen taivaalliseen valtakuntaan.

Kun laulu oli päättynyt, hän yllätti minut pyytämällä: - Etkö voisi laulaa vielä virren 'Jätä itsesi Herran käsiin'?

Kristityn elämän ihanuus alkaa Jumalan ylistämisellä. Suurenmoinen voitto on sitten, että saa jättää kaikki asiansa Herran käsiin.

Niin sitten lauloin virren. Siinä pyydämme, että Herra ottaisi meitä kädestä kiinni ja kuljettaisi oman tahtonsa tietä. Olkoon tie kuinka tuskallinen ja kivinen tahansa, haluamme kulkea Hänen tahdossaan. Anomme, että Herra antaisi meille sellaisen maljan kuin hän hyväksi näkee. Oli se katkera tai makea, suostumme siihen.

Tätäkin virttä Machimoto hyräili yhdessä minun kanssani. Olin todella hämmästynyt ja liikuttunut.

Yleensä hänen saamansa suuruusluokan palohaavat johtavat kuolemaan, mutta hän jäi henkiin ja pääsi lopulta kotiin sairaalasta. Mutta palovammojen vuoksi hänen vasen kätensä ja jalkansa eivät enää toimineet. Hän jäi pysyvästi vammaiseksi. Hän palasi myös seurakunnan yhteyteen eikä missään vaiheessa ilmaissut minkäänlaista katkeruutta siitä, että joutui viettämään vammaisen elämää. Päinvastoin hän toistuvasti kiitti Jumalaa.

Pari vuotta sen jälkeen pastori Toyohiko Kagawa aloitti ”Miljoona sielua Kristukselle” -nimisen liikehdinnän. Evankelioimiskampanjaa valmisteltiin seurakuntien välisellä kolmen päivän rukoukokouksella. Ensimmäisenä iltana puheen jälkeen juontaja kehotti paikalla olijoita rukoilemaan vapaasti. Ensimmäisenä äänensä korotti Machimoto rukoukseen:

- Taivaallinen Isä, kiitän sinua! Sinä rakastat Japania ja olet nostattanut tämän liikkeen, jossa tavoitteemme on miljoonan ihmisen pelastuminen. Toissa vuonna menetin palovamman vuoksi vasemman käteni ja vasemman jalkani toimintakyvyn, mutta kiitos Herra, että oikea käteni ja oikea käteni, silmäni ja korvani yhä toimivat. Haluan antaa ne sinun käyttöösi. Jos jotenkin voit käyttää minua pelastumattomien miljoonien hyväksi, niin johda minua tahtosi mukaan.

Tuon rukouksen myötä kokoontuneiden ylle laskeutui väkevä Herran läsnäolo ja rukouksen Henki. Saimme kaikki rohkaistuneina lähteä eteenpäin. Halleluja Herralle laulava ja tiensä Herran käsiin laskeva usko on ihmeellinen lahja. Machimoto sai vielä elää muutamia vuosia, ennen kuin pääsi Herran luo. (1930)

Entä sinä?

Oletko sinä jo oppinut nöyrytyksen taidon? Uskallatko sinä jättää kaikki murheesi Herran käsiin? Oletko jo löytänyt sydämesi pelastusvarmuuden sen varassa, että Jumala on täynnä kaikkinaista armoa sinuakin kohtaan? Oletko taistelussa pahan valtoja vastaan päässyt voittajan puolelle? Oletko jo päässyt maistamaan sydämen rauhaa Kristuksessa? Ellet vielä, Herra kutsuu sinua nöyrytykseen, tunnustamaan sen, ettet voi mitenkään itseäsi auttaa ja pelastaa synnin ja kuoleman vallasta. Nöyryy sitten myös häpeästäkin huolimatta tuomaan valoon synnit, jotka sinua orjuuttavat ja pyytämään vapautusta ja anteeksiantoa Jeesuksen Golgatan uhrikuoleman tähden. Silloin sinä pääset sellaisen voittajan puolelle, jolla on kaikki valta, mutta joka on myös täynnä armoa ja rakkautta sinua kohtaan.

Jos jo tunnet Jeesuksen omana Vapahtajanasi ja Herranasi, niin pyydä Häneltä, että voisit kasvaa nöyryydessä, päästä lähempään Herran tuntemiseen ja löytää aina pakopaikka Jumalassa pahan kaikkia hyökkäyksiä vastaan. Rukoile myös, että voisit kokonaisvaltaisesti jättää kaikki murheesi Herralle ja levätä Jumalan armon riittävydessä.